

нанизани по жицитѣ птичета.

До Савата седѣше търговецъ съ дисаги сушени круши и сливи. По-отвѣдъ, единъ пжтенъ книжаръ показваше савновници и пѣснопойки. Въ другия жгълъ продавачъ на свирки и хармоники за уста бѣше отворилъ кутия съ лѣскави музички. Единъ уволненъ войникъ съ китка задъ ухото, опитваше една музичка, но нищо не излизаше.

— Тю-ю! Язъкъ! — обади се Савата. — Какъ си забравихъ музичката!.. Хемъ по-весело щѣхме да пжтуваме, хемъ на панаира щѣхъ да събера повече хора. Язъкъ! Я, бе чичо, дай да опитамъ и азъ!...

Той наду музичката, и веднага въ купето гръмна воененъ маршъ. Всички се смълчаха и обърнаха учудени погледи къмъ него.

— Браво, бе юнакъ! Ти си билъ цѣлъ майсторъ! — викна книжарѣтъ.

— Три години вече свиря, — отвърна Савата.

— А-бе, то отъ инструмента зависи, — обади се продавачѣтъ на свиркитѣ. — И десетъ години свиря, пакъ нищо нѣма да излѣзе, щомъ инструментѣтъ не струва. А пѣкъ моитѣ хармонички сж първо качество. Сами, дето се вика, свирятъ!...

— Вашитѣ билети! — викна

кондукторѣтъ, провѣри ги и отмина. Савата отново наду хармоничката, и сега се разлѣ една бавна народна пѣсенъ. Всички се облегнаха да слушатъ по-добре. Влакѣтъ фучеше все така край цѣфнали поляни. По едно време свирачѣтъ мрѣдна да свали торбичката си. Изведнажъ, кракѣтъ му напипа подъ пейката нѣщо меко, което се сви, като живо. Той се наведе и остана слисанъ: отдолу лежеше, сврѣсно между торби и кошници, 10—11 годишно момче-селянче.

Савата го бутна по главата и прошепна:

— Я! Ти що щешъ тука, бре?

Момчето гледаше уплашено, готово да се разплаче.

— Слушай, — изсѣска пакъ тихичко Савата, — ей сега, като влѣземъ въ тунела, измѣквай се веднага и върви въ края на вагона. Азъ ще дойда да разбера тая работа.

Следъ малко той намѣри момчето въ жгѣла до вратата. Отъркаляно въ прахъ, то треперѣше като хванато звѣрче.

Савата нахлупи фуражка, изгледа го строго и почна разследване:

— Какъ те думатъ?

— Енчо.

— Отде се качи?

— Отъ града.

— Какво правишъ тамъ?